

Розділ 1

Вона заговорила саме перед тим, як світ розсипався на друзки.

«Агов, ти ще спиш?»

Томас посовався в ліжку, відчуваючи, як тисне навколишня темрява, від якої навіть повітря здавалося щільним. Спершу він запанікував, широко розплющив очі — вирішив, що знову опинився в Ящику — отому моторошному кубі з холодного металу, в якому його доправили в Глейд і Лабіринт. Але вже сіялося тьмяне світло, і почали з'являтися розпливчасті тіні у великій кімнаті. Двоюрусні ліжка. Комоди. Чулося тихе сопіння й похрюпування сонних хлопців.

Томаса огорнуло полегшення. Він уже в безпеці, його врятували й доправили у цей гуртожиток. Більше не буде страхів. Не буде гріверів. Не буде смерті.

«Томе?»

Голос у голові. Дівочий голос. Джерсла не чутно й не видно. Але Томас усе одно його чув, хоч і не зміг би нікому пояснити, як це відбувалося.

Глибоко видихнувши, Томас розслабився, втискаючись у подушку: після миттєвого нападу жаху, напнуті нерви вгамувалися. Томас відгукнувся, промовляючи слова подумки:

«Терезо! Котра година?»

«Гадки не маю, — озвалася вона. — Щось мені не спиться. Подрімала годинку-дві. Може, трохи більше. Подумала, раптом ти не спиш — було б мені товариство».

Томас стримав усмішку. Хоч Тереза і не зможе її побачити, однак якось ніяково. *«Вибору ти мені все одно не лишила, правда ж? Важко спати, коли в твоїй макітрі лунає чийсь голос».*

«Ой-ой! Та спи собі далі».

«Та ні. Все гаразд».

Томас подивився на верхнє ліжко понад собою — безформне й розпливчасто-темне в мороці, — де похропував Мінхо, наче в горлі у нього накопичилася неймовірна кількість мокротиння. *«Про що ти думала?»*

«А ти як гадаєш? — дивна річ, але навіть подумки голос її звучав цинічно. — Томе, мені повсякчас сняться гривери. Бридкі шхури й м'які тіла, оті всі металеві кінцівки та шпичаки. Хіба тут заснеш, Томе? Як таке викинути з голови?»

Томас чудово розумів, про що вона. Ці картинки стоять перед очима невідступно — навряд чи коли глейдерів полишить страх Лабіринту. До скону їм вже забезпечені душевні розлади. А хтось, може, й геть з глузду з'їде.

Та найдужче, ніби випечене залізом тавро, врізався в пам'ять один образ. Томасів друг Чак, поранений у груди, помирає в Томаса на руках, спливаючи кров'ю.

Томас точно знав, цього він не забуде ніколи. Однак Терезі він сказав:

«Все забудеться. Мине трохи часу — і все».

«Вмієш ти розрадити», — відповіла Тереза. Сміхота: Томасові приємно було почути від неї щось таке. Неначе сарказм у її голосі означав, що все буде гаразд: *«Ну й ідіот ти»*, — сказав собі Томас, сподіваючись, що Тереза не чує його.

«Кепсько, що мене від вас, хлопців, відділили», — сказала вона.

Та Томас розумів, чому це було зроблено. Вона була єдиною дівчиною серед решти глейдерів-підлітків — купи шлапаків, довіряти яким не можна. *«Гадаю, тебе просто захищають»*.

«Еге ж, мабуть», — з цими її словами туга просочилася Томасу в голову. Липуча як сироп. — *«Але ми стільки пережили разом, і тепер я сама»*.

«А взагалі — куди тебе забрали?»

В Терезиному голосі вчувалася така печаль, що Томас мало не схопився і не кинувся на пошуки дівчини.

«Це з іншого боку отої величезної ідальні, де ми були вчора. Маленька кімнатка з кількома ліжками. Двері, я впевнена, замкнуті».

«Кажу ж, що тебе хочуть захистити, — мовив Томас і поквапився додати: — Хоча від кого? Я б поставив на тебе проти половини наших шлапаків».

«Тільки половини?»

«Гаразд, трьох чвертей. Разом зі мною».

Запала тривала пауза, втім, Томас якимсь чином здогадувався про Терезину присутність. Відчував її. От як з Мінхо: Томас його не бачив, але знав, що він лежить усього за кілька футів. І справа зовсім не в хропінні. Просто, коли хтось поруч, ти його відчуваєш.

Попри страхи, пережиті за останні кілька тижнів, Томас почувався на диво спокійно, і зовсім скоро його знову здолав сон. Темрява огорнула світ, однак лишилося відчуття, що Тереза зовсім близько — в усіх сенсах. От наче простягни руку — і торкнешся.

Томас у такому стані не відчував, як спливає час. Напівспав, напівтішився Терезиною присутністю й думкою, що вони врятувалися з того жахіття. Оскільки тепер вони в безпеці, то можуть наново пізнати одне одного. Життя може налагодитися.

Спокійний сон. Туманні сутінки. Тепло. Фізичне сяйво. Майже політ.

Світ наче танув. Відчуття притупилися, зробилося приємно. Темрява навіть заспокоювала. Томас поринув у сон.

Він зовсім маленький. Чотири роки? П'ять? Він лежить у ліжку, натягнувши ковдру аж до підборіддя.

Поруч, поклавши руки на коліна, сидить жінка. У неї довге каштанове волосся, на обличчі читаються перші ознаки старіння. В очах видно смуток. Томас знає це, хоча вона силкується приховати смуток за усмішкою.

Томас хоче заговорити, поставити запитання. Але не може. Він-бо насправді не тут. Він бачить оце все з невідомого

далекого місця, про яке й сам майже нічого не знає. Жінка заговорює, і Томас відчуває збентеження: голос її водночас солодкий і сердитий.

— Не знаю, чому вибрали саме тебе, але одне я знаю напевне. Ти особливий. Ніколи про це не забувай. І не забувай, як сильно... — голос її надламується, по щоках котяться сльози, — не забувай, як сильно я тебе люблю.

Хлопчик відповідає, але насправді це не Томас говорить. Хоча це таки він. А слова геть незрозумілі.

— А ти збожеволієш, мамусю, як оті всі люди в телевізорі? Як... тато?

Жінка занурює пальці в його волосся. Жінка? Ні, так не можна її називати. Це його мати. Його... мамуся.

— Не хвилюйся, любий, — відповідає вона. — Ти цього не побачиш.

Посмішка її зникає.

Сон поглинає чорнота, залишаючи Томаса у порожнечі, де нема нічого, окрім його власних думок. Невже то новий спогад вплив із провалля амнезії? Чи й справді Томас бачив свою матір? Щось там говорилося про батькове божевілля... Глибоко в душі гострою скабкою засів біль, і Томас поквалився пірнути назад у забуття.

Пізніше — наскільки пізніше, Томас сказати не міг, — Тереза знову заговорила до нього:

«Томе, щось негаразд».